

URZĄD PATENTOWY

B31/1 5/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 22039.

Kl. 75 c, 4/01.

Gabriel Smith
(Londyn, Wielka Brytania).

Sposób powlekania materiałów błoną lub folią.

Zgłoszono 16 lutego 1935 r.

Udzielono 26 sierpnia 1935 r.

Pierwszeństwo: 28 sierpnia 1934 r. dla zastrz. 1, 2; 10 września 1934 r. dla zastrz. 3 (Wielka Brytania).

Zalety pewnych błon celuloidowych lub podobnych materiałów w zastosowaniu do owijania lub ochrony przedmiotów są powszechnie uznane, ale, chociaż w wielu przypadkach cienki lub dający się łatwo zginać materiał podstawy, powleczony przylegającą warstwą powierzchniową z materiału, wspomnianego wyżej, byłby bardzo pożądanym, gdyby można go było dowolnie krajać i zginać bez uszkodzenia, to jednak dotychczas nie otrzymano żadnego naprawdę zadowalającego materiału, np. do wytwarzania pudełek. Proponowano nakładać przez natryskiwanie celofan w postaci mniej lub bardziej płynnej np.

na tekturę, lecz przyleganie w tych warunkach jest niedokładne, a otrzymany wytwór przejawiał skłonności do fałdowania się, zwijania lub skręcania. Próby połączenia tektury z błoną celofanową przy pomocy spoiwa nie dały również wytworu, pozbawionego wspomnianych wad, tak samo nie daje dobrych wyników dawniejszy sposób sklejanie ze sobą warstw folii i papieru.

Wynalazek niniejszy polega na powlekanii materiału arkuszowego przezroczyłą błoną lub folią przy pomocy ciągłych cienkich linii (pasemek) kleju, rozmieszczonych stosunkowo daleko od siebie.

Materiałem podstawowym może być papier, tektura, cyna i inne metale, drzewo oraz inne twarde materiały, jak również tkaniny lub materiały miękkie i giętkie, przyczem stroną licową względnie warstwą lub powłoką jest błona lub folja, znana pod nazwą handlową celofan, viscacelle, silrap, lub podobny materiał. W ten sposób otrzymuje się złożony materiał taśmowy lub arkuszowy, który może być krójony w dowolnym miejscu długości bez obawy, że pozostaną dłuższe brzegi niezłączone, na których mogłoby zachodzić skręcanie się lub rozdzielanie warstw, przyczem wytwór nie przejawia skłonności (lub też tylko w nieznacznym stopniu) do zatracania postaci pierwotnej, w której odpowiednie materiały były łączone, a mianowicie płaskie arkusze przy łączeniu pozostają nadal płaskimi, tak iż mogą być zadrukowywane, rozcinane na wykroje pudełek i t. d., jak to jest wymagane przy wytwarzaniu pudełek.

Ciągłe cienkie linie, dzięki którym pasy niepołączone są rozdzielone naprzemiennie pasami, połączonymi w sposób ciągły, są rozmieszczone stosunkowo daleko od siebie w porównaniu do grubości tych linii, które są tak cienkie, iż sprawiają wrażenie, że klej jest rozprowadzony po powierzchni w sposób równomierny i nieprzerwany.

Ciągłe linie (pasemka) kleju mogą być równoległe, faliste, zygzakowate lub kratkowane pod dowolnym kątem. Linie kleju mogą być również rozmieszczone w postaci oczek siatki, koronki lub innych wzorów.

Na fig. 1 — 5 rysunku przedstawiono schematycznie pięć różnych przykładów wykonania wynalazku. Bardzo zadowalające wyniki otrzymuje się, jeżeli na tekturze rozmieszcza się nieprzerwane linie (pasemka) kleju, np. przy pomocy zwykłej maszyny do linjowania papieru, przyczem linie te rozmieszcza się w odległości oko-

ło 3 mm, a arkusz celofanu nakłada się i dociska do tektury zanim klej wyschnie. Sposób ten może być zastosowany do materiału, nadającego się do wytwarzania wykrojów pudełek według fig. 1, na której litera *a* oznacza podstawę tekturową opakowania papierosów, zaginaną ku wewnątrz wzdłuż fałd *b* i nazewnątrz wzdłuż fałdy *c*. Litera *d* oznacza powłokę lub warstwę przezroczystego materiału na podstawie *a*, litera *e* zaś oznacza linie kleju, nałożone na podstawie, w celu połączenia jej z warstwą górną. Jeżeli kolor kleju jest tego rodzaju, że klej jest wyraźnie widoczny na podstawie poprzez warstwę górną, można otrzymać bardzo ładne efekty. Pozostałe figury wyjaśniają rozmaite sposoby nakładania kleju, a mianowicie fig. 2 i 3 przedstawiają linie falistą i zygzakowatą, fig. 4 — kratkę, a fig. 5 — wzór dowolny.

Materiał podstawowy może być zadrukowany przed nałożeniem kleju lub też klej może być nałożony na materiał podstawowy przy pomocy walca drukarskiego, wyrytowanego lub ukształtowanego tak, by dawał szkieletowe tło linii w postaci wielokrotnych deseni lub słów, np. znaku towarowego, hasła i t. d. w celu reklamy. Materiały włókiennicze, np. płótno lub perkal i t. d., arkusze gumowe, skóra i t. d. mogą być powleczone w ten sam sposób przezroczystą błoną z celulozy, wiskozy lub podobnego materiału.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób powlekania materiałów błoną lub folją, znamienny tem, że błony te skleja się z materiałem podstawowym przy pomocy ciągłych cienkich linii (pasemek), rozmieszczonych w stosunkowo dużej wzajemnej odległości w porównaniu do grubości tych linii.

2. Sposób według zastrz. 1, w zastosowaniu zwłaszcza do wytwarzania pude-

łek, znamieny tem, że materiał podsta-
wowy i górną powłokę łączy się razem
przy pomocy kleju, naniesionego w postaci
ciągłych linii cienkich.

3. Sposób według zastrz. 1 i 2, zna-
mienny tem, że klej nakłada się w postaci

cienkich linii, przecinających się wielo-
krotnie.

G a b r i e l S m i t h.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

FIG. 1.

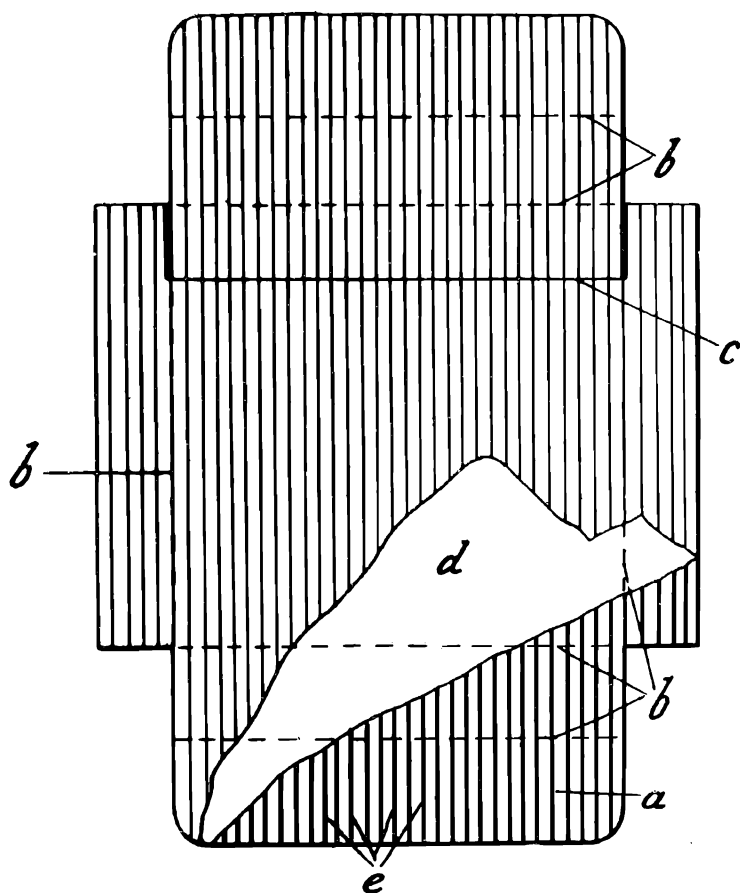

FIG. 2.

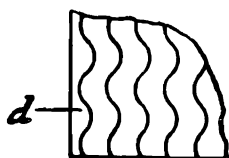

FIG. 3.

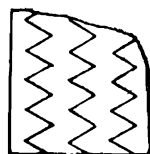

FIG. 4.

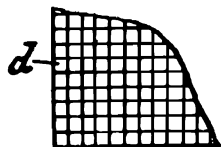

FIG. 5.

